

Ο Ιησούς στο ρόλο του θεραπευτή

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Θα παρουσιάσω μια βιβλική ερμηνεία - την «κλινική περίπτωση» - που αντιμετωπίζει τον Κύριο Ιησού Χριστό ως θεραπευτή, καθώς σπάνια εστιάζουμε στην ανθρώπινη πλευρά της ίασης που προσφέρει ο Ιησούς.

Από την τακτική του Ιησού μπορούμε να παραδειγματιστούμε, να την μιμηθούμε και να την προσφέρουμε σε άλλους διότι βασίζεται στην κοινή μας ανθρωπιά.

Όταν αναφερόμαστε στο Χριστό ως δάσκαλο, Τον φανταζόμαστε να χρησιμοποιεί τις φυσιολογικές ανθρώπινες διαδικασίες διδασκαλίας για να κοινοποιήσει το μήνυμα του Θεού. Διδάσκει με το παράδειγμα, με τον προφορικό λόγο, δίνοντας οδηγίες και διορθώνοντας, ακριβώς όπως κάνουν όλοι οι καλοί δάσκαλοι. Όταν αναφερόμαστε στον Χριστό ως Ιατρό, επικεντρωνόμαστε στα θαύματά Του, στην άφεση των ανθρώπινων αμαρτιών – και τα δύο σημάδια της θεότητάς Του. Σπάνια εστιάζουμε στην ανθρώπινη πλευρά της ίασης που Αυτός προσφέρει. Αυτό είναι που αποκαλώ η τακτική του Ιησού σχετικά με τη «θεραπεία». Από αυτή την τακτική Του μπορούμε να παραδειγματιστούμε, να την μιμηθούμε και να την προσφέρουμε σε άλλους διότι βασίζεται στην κοινή μας ανθρωπιά.

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς προσφέρει ένα ιδανικό απόσπασμα για τον σκοπό αυτό. Ο Χριστός είναι καλεσμένος σε γεύμα στο σπίτι του Σίμωνα του Φαρισαίου, όταν μια γυναίκα με κακή φήμη μπαίνει στο σπίτι και αρχίζει να κλαίει και να θρηνεί πεσμένη στα πόδια Του (βλ. Λουκ. 7: 36-50). Εδώ, ο Χριστός δεν ασχολείται με τις σωματικές ασθένειες· αντιθέτως, στρέφεται στις ψυχές και των δύο, της γυναίκας και του οικοδεσπότη Σίμωνα. Οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται σε διαφορετικά πνευματικά επίπεδα και έχουν διαφορετικές ανάγκες, όμως ο Χριστός χρησιμοποιεί την ίδια στιγμή για να προσφέρει ίαση και στους δύο. Ο Χριστός πηγαίνει στο σπίτι του Σίμωνα και κάθεται στο τραπέζι μαζί με άλλους καλεσμένους.

Στους αρχαίους λαούς της Μεσογείου τα τραπέζια όπου γευμάτιζαν οι άνθρωποι είχαν γύρω τους ανάκλιντρα όπου οι καθήμενοι ξάπλωναν πλάγια, στηριζόμενοι στον αριστερό τους αγκώνα και έτρωγαν με το δεξί τους χέρι. Τα ανάκλιντρα αυτά, ή αλλιώς τρικλίνια, χωρούσαν τρεις ανθρώπους το κάθε ένα. Τα πέλματα των ποδιών τους ήταν απομακρυσμένα από το τραπέζι.

Σε αυτό το σκηνικό η πόρνη γυναίκα εμφανίζεται πίσω από τον Χριστό και αρχίζει να εκφράζει τα βαθιά της συναισθήματα για τον Αυτόν. Είχε σχεδιάσει τουλάχιστον να Τον αλείψει με μύρο, γι' αυτό και έφερε μαζί της ένα δοχείο με μύρο και στάθηκε εκεί, πίσω από τα πόδια Του, κλαίγοντας. Ίσως και να έχει εκπλαγεί και η ίδια με τα δάκρυά της – ξεχύθηκαν από μέσα της σαν πλημμύρα και δεν μπορούσε να τα σταματήσει. Αφού λοιπόν δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, ακουμπά το δοχείο στο πάτωμα και με τα δάκρυά της πλένει τα πόδια του Χριστού. Με τα δυο της χέρια πιάνει τα μαλλιά της και Του σκουπίζει τα πόδια καθώς τα φιλούσε συνεχώς. Στο τέλος αλείφει τα πόδια Του με το πολύτιμο μύρο. Ο Ιησούς συνεχίζει να γευματίζει και να συζητά, αγνοώντας εντελώς τη γυναίκα.

Ο Σίμωνας παρακολουθεί και σκανδαλίζεται, γνωρίζοντας καλά ότι ο ίδιος θεωρεί πειρασμικό το άγγιγμα της πόρνης. Δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι ο Χριστός είναι ο Θεός, ο δημιουργός τόσο της γυναίκας όσο και του ίδιου. «Αν ο άνθρωπος αυτός ήταν προφήτης θα γνώριζε ποια και τί είδους γυναίκα είναι αυτή που τον αγγίζει», σκέφτεται. Κι ενώ ο Ιησούς δεν νιώθει ότι είναι απαραίτητο να μιλήσει στη γυναίκα, απαντά όμως στις κρυφές σκέψεις του Σίμωνα. Αφού ζητά την άδειά του, ο Χριστός αφηγείται μια ιστορία – μια ιστορία σχετικά με τη συγχώρεση που έδωσε ο ίδιος και την αγάπη που έλαβε ως ανταμοιβή.

Ο Κύριος τελειώνει με μια ερώτηση, προσπαθώντας να εκμαιεύσει από τον Σίμωνα αυτό που ο ίδιος κατάλαβε από την ιστορία και να εκφράσει με αυτό τον τρόπο την εξυπνάδα του. Και αφού ο Χριστός λάβει απάντηση, τότε ξετυλίγει την ιστορία περαιτέρω, βάζοντας στους κεντρικούς ρόλους τον Σίμωνα και την πόρνη. Στο τέλος ο Χριστός απευθύνεται στην γυναίκα, λέγοντάς της *«αφέωνταί σου αι αμαρτίαι»*.

Και αγνοώντας τα επικριτικά σχόλια των συνδαιτυμόνων του, προσθέτει: *«η πίστις σου σέσωκέ σε ὅτι πορεύου εις ειρήνην»*. Κλείνει δηλαδή την θεραπευτική συνάντηση απομακρύνοντάς την εν ειρήνη, *shalōm* στα εβραϊκά. Την ευλόγησε δίνοντάς της κάτι περισσότερο από την απλή απελευθέρωσή της από τις εσωτερικές και εξωτερικές συγκρούσεις. Σε αυτό το πλαίσιο το *«πορεύου εις ειρήνην»* σημαίνει «πήγαινε στο καλό, έχοντας μέσα σου ειρήνη, υγεία, ευεξία, ενωμένη πάντα με το Θεό και τη χάρη Του».

Πηγή: περιοδικό “Ψυχής δρόμοι” – Μοναχής Αικατερίνης Γουέστον, *Χαρές και λύπες της προσκόλλησης*, τεύχος 8, σ. 31-32.